

"गोड मुलांनो, आठवणी मध्ये राहून दुसऱ्याकडून आठवणीचा अभ्यास करून घ्या, योग करविणार्याचा बुद्धीयोग इकडे तिकडे भटकला नाही पाहिजे."

प्रश्न:- कोणत्या मुलावर फार मोठी जबाबदारी आहे? त्यांनी कोणते ध्यान जरूर ठेवले पाहिजे?

उत्तर:- जी मुले निमित्त शिक्षक बनून दुसऱ्याकडून योग करून घेतात, त्यांच्यावर फार मोठी जबाबदारी आहे. जेव्हा योग करून घेतात, त्यावेळी बुद्धी बाहेर भटकली तर ते सेवा करण्याची ऐवजी सेवा न करणारे बनतात. त्यामुळे हे ध्यान ठेवले पाहिजे कि, माझ्या द्वारे पुण्याचे काम होत आहे.

गीत:- ओम नमः शिवाय. . . .

ओम शांती:- बाबा सर्व मुलांना पहिल्या प्रथम इथे बसून लक्षा मध्ये टिकून राहण्यासाठी दृष्टी देत आहेत कि, जसे मी शिवबाबांच्या आठवणी मध्ये बसलो आहे. तुम्ही पण शिवबाबांच्या आठवणी मध्ये बसा. प्रश्न निर्माण होतो कि, जे समोर बसले आहेत, योग करून घेण्यासाठी ते सारा वेळ शिवबाबांच्या आठवणीमध्ये राहतात का? त्यामुळे इतरांना पण ओढ लागेल. आठवणी मध्ये राहिल्या मुळे फार शांती मध्ये राहतात. अशरीरी होऊन शिवबाबांच्या आठवणी मध्ये राहाल तर इतरांना पण शांती मध्ये घेऊन जाल, कारण शिक्षक होऊन बसले आहेत ना. जर शिक्षकच योग्य रीतीने आठवणी मध्ये बसले नाहीत, तर दुसरे राहू शकणार नाहीत. प्रथम तर हा विचार केला पाहिजे कि, मी जो त्या माशुक बाबा चा आशिक आहे, त्यांच्या आठवणी मध्ये बसलो आहे? प्रत्येकाने स्वतःला असे विचारले पाहिजे. जर बुद्धी इतरतर जात आहे, देह अभिमाना मध्ये येतात, तर ते सेवा करत नाहीत, उलट नुकसान करण्यासाठी बसले आहेत. ही गोष्ट समजून घ्यायची आहे ना. काही सेवा तर केली नाही, असेच बसले आहेत, तर नुकसानच करतील. शिक्षकांचाच बुद्धीयोग भटकत असेल, तर ते मदत काय करतील. जे शिक्षक होऊन बसले आहेत त्यांनी स्वतःला विचारले पाहिजे कि, मी पुण्याचे काम करत/करीत आहे? जर पापाचे काम कराल तर दुरगतीला पराप्त होतील, पदभ्रष्ट होऊन जातील. जर अशांना गादीवर बसविले, तर तुम्ही पण जबाबदार आहात. शिवबाबा तर सर्वांना ओळखतात. हे बाबा पण सर्वांच्या अवस्थेला ओळखतात. शिवबाबा म्हणतात, हे शिक्षक होऊन बसले आहेत आणि यांची बुद्धी इतरतर भटकते. हे काय इतरांना मदत करतील? तुम्ही ब्राह्मण मुले निमित्त बनले आहात, शिवबाबांचे बनून त्यांच्या कडून वरसा घेण्यासाठी. बाबा म्हणतात हे आत्म्यानो, माझी एकट्याची आठवण करा. शिक्षक होऊन बसले आहात तर आणखीनच चांगल्या रीतीने त्या अवस्थे मध्ये बसा. तसे तर प्रत्येकाला बाबांची आठवण करायची आहे. विद्यार्थी आपल्या अवस्थेला समजू शकतात, ते जाणू शकतात कि, आम्ही पास होऊ की नाही. शिक्षक पण जाणतात. जरी विशेष शिक्षक ठेवतात, ते पण जाणतात. त्या शिक्षणा मध्ये तर कोणी विशेष शिक्षक ठेवू इच्छितात, तर ठेवू शकतात. इथे जर कोणी म्हणेल आम्हाला योगा मध्ये बसवा, तर बाबांच्या आठवणी मध्ये बसायचे आहे. बाबांचा आदेश आहे कि, माझी एकट्याची आठवण करा. तुम्ही आशिक आहात, चालताना, फिरताना आपल्या माशूकाची आठवण करा. सन्यासी ब्रह्मची आठवण करतात. ते समजतात कि, आम्ही ब्रह्म मध्ये जाऊन विलीन होऊ. जे जास्त आठवण करत असतील, त्यांची अवस्था चांगली राहते. प्रत्येका मध्ये काही ना काही तरी विशेषता आहे ना. असे म्हणतात आठवणीच्या यात्रे मध्ये राहा. स्वतःला पण आठवणी मध्ये राहायचे आहे. बाबा जवळ काही खरे पण आहेत, काही खोटे पण आहेत. स्वतः निरंतर आठवणी मध्ये राहाणे, हे फार मुश्कील आहे. काहीजण बाबा बरोबर फारच खरे राहतात. हे बाबा पण आपला स्वतःचा अनुभव, तुम्हा मुलांना सांगत आहेत कि, थोडा वेळ आठवणी मध्ये राहतो, मग विसरून

जातो. कारण माझ्यावर फार मोठी जबाबदारी आहे. अनेक मुले आहेत. तुम्हा मुलांना हे पण माहित पडत नाही कि, ही मुरली शिवबाबा ने चालवली का ब्रह्माबाबा ने चालवली. कारण ते दोघे एकतर आहेत ना. हे म्हणत आहेत कि, मी पण शिवबाबाची आठवण करतो. हे बाबा पण मुलां कडून योग करून घेतात. हे बसले तर तुम्ही पाहता कि, किती शांतता होऊन जाते, अनेकांना आकर्षित करतात. बाबा आहेत ना. म्हणतात मुलांनो, आठवणीच्या यात्रे मध्ये राहा. स्वतः पण राहायचे आहे, फक्त पंडित बनायचे नाही. आठवणी मध्ये राहिले नाही तर अंताला नापास होऊन जाल. बाबा मममाचे तर उंच पद आहे, बाकी आता तर माळा बनलेली नाही. एक पण मणका संपूर्ण बनलेला नाही. पूर्वी माळा बनवित होतो, मुलांना उतसाह देण्यासाठी. परंतु पाहिले आहे कि, मायेने अनेकांना नष्ट करून टाकले. सारा आधार सेवेवर आहे. तर जे समोर योग करून घेण्यासाठी बसतात, त्यांनी समजले पाहिजे कि, मी खरा शिक्षक होऊन बसलो आहे. नाही तर सांगितले पाहिजे कि, माझी बुद्धी इकडे तिकडे निघून जाते. मी इथे बसण्याच्या लायकीचा नाही. स्वतःच सांगितले पाहिजे. असे पण नाही कि, स्वतःच कोणीही येऊन बसावे. कोणी असे आहेत, ते मुखाद्वारे मुरली सांगत नाहीत, परंतु आठवणी मध्ये राहतात. परंतु इथे तर दोनही मध्ये हुशार असले पाहिजे. साजन फार परिय आहेत, त्यांची तर फार आठवण केली पाहिजे. या मध्ये मेहनत आहे. बाकी परजा बनणे तर सोपे आहे. दास दासी बनणे मोठी गोष्ट नाही. ज्ञान घेऊ शकत नाहीत. जसे पाहा यज्ञाची भंडारी आहे, सरवांना फार खूष करते, कोणाला दुःख देत नाही, सर्व तिची महिमा करतात. वाह, शिवबाबाची भंडारी तर नंबरवन आहे. अनेकांच्या मनाला खूष करते. बाबा पण मुलांच्या मनाला खूष करत आले आहेत. बाबा म्हणतात, माझी आठवण करा आणि चकराला बुद्धी मध्ये ठेवा. आता परतये काला स्वतःचे कल्याण करायचे आहे. हड्डी सेवा केली पाहिजे. तुम्हाला फार रहमदिल बनायचे आहे. मनुष्य मुक्ती जीवनमुक्ती साठी फार धक्के खातात. कोणाला पण सदगतीची माहितीच नाही. समजत आहेत कि, जेथून आले आहेत तेथे परत जायचे आहे. नाटकाला पण समजत आहेत, परंतु त्यावर चालत नाहीत. पाहा, क्लास मध्ये कुठे कुठे मुसलमान पण येतात. ते म्हणतात कि, आमही मूळ देवी-देवता धरमाचे आहोत, मग आमही मुसलिम धर्मामध्ये बदलून गेलो आहोत. आमही 84 जनम भोगले आहेत. सिंध मध्ये पण पाच-सहा मुसलमान येत होते. आता पण येत आहेत, आता पुढे चालू शकतील की नाही, ते तर पहावे लागेल, कारण माया पण परीक्षा घेते. कोणी तर पकके स्थिर राहतात, कोणी स्थिर राहत नाहीत. जे मूळ ब्राह्मण धर्माचे असतील, ज्यांनी 84 जनम घेतले असतील, ते तर कधी हालणार नाहीत. बाकी कोणत्या ना कोणत्या कारणे, अकारणे निघून जातात. देह अभिमान पण फार येतो. तुम्हा मुलांना तर अनेकांचे कल्याण करायचे आहे. नाही तर काय पद प्राप्त कराल. घरदार सोडले आहे, आपल्या कल्याणासाठी. बाबा वर काही मेहरबानी करत नाहीत. बाबाचे बनले आहात, तर मग सेवा पण तशी केली पाहिजे. तुम्हाला तर राजाईचे पदक मिळत आहे, २१ जनम नेहमी सुखाची राजाई मिळते. मायेवर फक्त विजय प्राप्त करायचा आहे आणि इतरांना पण शिकवायचे आहे. कोणी नापास पण होतात. ते समजतात कि, राजाई घेणे तर फार अवघड आहे. बाबा म्हणतात कि, असे समजणे कमजोरी आहे. बाबा आणि वारशाची आठवण करणे तर फारच सोपे आहे. मुलांमध्ये हिममत येत नाही राजाई घेण्याची, तर ते भिऊन बसून राहतात. ना स्वतः घेतात, ना दुसऱ्याला घेऊ देतात. तर परिणाम काय होईल? बाबा समजावत आहेत कि, रात्र दिवस सेवा करा. काँग्रेस लोकांनी पण मेहनत केली. किती ओढाताण केली, तेव्हा तर विदेशी कडून राज्य घेतले. तुम्हाला रावणा कडून राज्य घ्यायचे आहे. तो तर सरवांचा शत्रू आहे. दुनियेला माहित नाही कि, आमही रावणाच्या मतावर चालत आहोत, त्यामुळे दुःखी आहोत. कोणाला पण खरे कायमचे मनाचे सुख थोडेच आहे. शिवबाबा सांगत आहेत, मी तर तुम्हा मुलांना सदासुखी बनविण्यासाठी आलो आहे. आता श्रीमतावर चालून श्रेष्ठ बनायचे आहे. जे पण भारतवासी आहेत, ते आपल्या धर्माला विसरून गेले आहेत. यथा राजा राणी तथा परजा. आता तुम्हा मुलांना समज मिळाली आहे कि, सृष्टीचे चक्र कसे फिरत आहे. ते पण वारंवार विसरून जात आहेत. बुद्धी मध्ये बसतच नाही. जरी ब्राह्मण तर फार बनत आहेत, परंतु काही कचचे असल्यामुळे विकारांमध्ये पण जातात. ते म्हणतात आमही बी.के. आहोत, परंतु ते नाहीत. बाकी जे पूर्ण रीतीने आदेशावर चालत राहतात, आपल्या सारखे बनवित राहतात, तेच

उच्च पद प्राप्त करतात. विघ्न तर पडणार आहे त. अमृत पिता पिता मग जाऊन विघ्न टाकतात. हे पण गायन आहे, त्यांचे काय पद असेल? काही मुली तर विकारा साठी मार पण खातात, त्या महणतात कि, बाबा हे दुख थोडे सहन करू आमचे माशुक तर बाबा आहेत ना. मार खाल्ला तरी पण आमही शिवबाबाची आठवण करतो. त्या खुशीमध्ये फार राहतात. अशा अपार खुशीमध्ये राहिले पाहिजे. बाबा कडून आमही वारसा घेत आहोत, इतरांना पण पण आमच्या सारखे बनवित आहोत.

बाबाच्या बुद्धीमध्ये तर हे शिडीचे चित्र फार राहते. याला फार महत्त्व देत आहेत. मुले जी विचार सागर मथन करून असे चित्र बनवित आहेत, तर बाबा पण त्यांचे आभार मानतात कि वा असे म्हटले जाते कि, बाबांनी त्यांच्या बुद्धीला स्पर्श केला आहे. शिडी फार चांगली बनविली आहे. 84 जनमाला ओळखल्या मुळे सार्या सृष्टीच्या आदि, मध्य, अंताचे ज्ञान होऊन जाते. हे फरसटकलास चित्र आहे. त्रिमूर्ती, गोळ्याच्या चित्रा पेक्षा पण यात चांगले ज्ञान आहे. आता आमही चढत आहोत. किती सोपे आहे. बाबा येऊन लिफ्ट देत आहेत. शांतीने बाबा कडून वारसा घेत आहोत. शिडीचे ज्ञान फार चांगले आहे. समजावयाचे आहे कि, तुम्ही हिंदू थोडेच आहात, तुम्ही तर देवी-देवता धर्माचे आहात. जर असे म्हणतात की आमही 84 जनम थोडेच घेतले आहेत. अरे, असे का समजत नाहीत कि, आमहीच 84 जनम घेतले आहेत. परत आठवण केली, तरी तुम्ही मग पहिल्या नंबर मध्ये याल. आपल्या कुळातील असेल तर असा प्रश्न करणार नाही कि, आमही थोडेच 84 जनम घेऊ? अरे तुम्ही का समजत आहात कि, आमही नंतर येऊ. बाबा सर्व मुलासाठी महणतात, तुम्ही भारतवासीनी 84 जनम घेतले आहेत. आता परत आपला वारसा घ्या, सवर्गामध्ये चला. तुम्ही मुले योगा मध्ये बसत आहात. शिडीची आठवण करा, तर फार मौज मध्ये राहाल. आमही 84 जनम पूर्ण केले आहेत. आता आमहाला परत घरी जायचे आहे. किती खुशी होते. सेवा करण्यासाठी पण उलहास असला पाहिजे. समजावून सांगण्याच्या युक्त्या पण खूप मिळत आहेत. शिडीवर समजावून सांगा. चित्र तर सर्व पाहिजेत ना. त्रिमूर्ती पण पाहिजे. बाबा सांगत पण आहेत कि, तुम्ही माझ्या भक्ता जवळ जावा, त्यांना हे ज्ञान सांगा. ते तुम्हाला मदिरा मध्ये भेटतील. मदिरा मध्ये पण या शिडीच्या चित्रावर तुम्ही समजावून सांगू शकता. सारा दिवस बुद्धी मध्ये हे ठेवले पाहिजे कि, आमही बाबाचा परिचय देऊ. कोणाचे तरी कल्याण करू. दिवसे नुदिवस बुद्धीचे कुलूप उघडत जाईल. ज्यांना वरसा घ्यायचा असेल, ते घेत राहतील. दिवसे दिवस शिकत पण राहतील, काही वर ग्रहचारी बसली, तर बाबाला समजावून सांगावे लागते. ते समजत नाहीत कि, आमच्यावर ग्रहचारी आहे, त्यामुळे आमच्या कडून सेवा होत नाही. सारी जबाबदारी तुम्हा मुलावर आहे. आपल्या सारखे ब्राह्मण बनवित राहा. सेवेवर राहिल्यामुळे फार खुशी राहते. अनेकांचे कल्याण होत आहे. बाबांना मुंबई मध्ये सेवा करण्यासाठी फार मजा येत होती. अनेक नवीन येत राहतात. बाबाचे पण मन होते कि, सेवा करावी. मुलांना पण असे रहमदिल बनावचे आहे. सेवेवर लागले पाहिजे. मना मध्ये हे राहिले पाहिजे कि, जोपर्यंत आमही कोणाला आपल्या सारखे बनवत नाही, तोपर्यंत भोजन करायचे नाही. अगोदर पुण्य तर करू पाप आत्म्याला पुण्यातमा बनवू मगच भाकरी खाऊ. तर सेवेमध्ये लागून राहिले पाहिजे. कोणाचे जीवन सफल करावे मगच भाकरी खावी. आपल्या सारखे ब्राह्मण बनविण्याचा प्रयत्न केला पाहिजे.

मुलासाठी ज्ञानामृत निघत आहे, परंतु बी. के. तेवढे वाचत नाहीत. ते समजतात कि, आमहाला थोडेच वाचायचे आहे. हे तर बाहेरवाल्या साठी आहे. बाबा सांगतात, बाहेरचे तर काही पण समजत नाहीत, बिगर शिक्षकांच्या. ते ब्रह्माकुमार कुमारी साठीच आहे, ते वाचून ताजेतवाने होतील, परंतु ते वाचत नाहीत. सर्व सेवाकेद्रातील मुलांना विचारत आहेत कि, सारे ज्ञानामृत कोण वाचतात? ज्ञानामृत वाचून काय समजतात? कोठे पर्यंत ठीक आहे? ज्ञानामृत काढणार्याचे पण अभिनंदन केले पाहिजे कि, तुम्ही फार चांगले ज्ञानामृत लिहिले आहे. तुमचे धन्यवाद करत आहोत. मेहनत करायची आहे. ज्ञानामृत वाचायचे आहे. ते मुलांना ताजेतवाने करण्यासाठी आहे, परंतु मुले वाचत नाहीत. ज्यांचे नाव प्रसिद्ध आहे त्यांना सर्व बोलावत आहेत कि, बाबा भाषण करण्यासाठी आमच्याकडे अमक्याला पाठवा. बाबा समजतात कि, स्वतः भाषण करणे जाणत

नाहीत, त्यामुळे मागणी करत आहे त. तर सेवा करणाऱ्यांचा फार आदर केला पाहिजे. अचछा.

गोड गोड फार वरषांनी भेटलेल्या मुला प्रति मात पिता बाप दादाची प्रेमपूर्वक आठवण आणि सुप्रभात. आत्मिक पित्याचा आत्मिक मुलांना नमस्ते.

धारणेसाठी मुख्य सारांश:-

1. (१) राजाईचे पदक घेण्यासाठी सर्वांच्या मनाला खूष करायचे आहे. फार फार दयाळू बनून आपले आणि सर्वांचे कल्याण करायचे आहे. हडडी सेवा करायची आहे.
2. (२) देह अभिमाना मध्ये येऊन डिससर्विस करायची नाही. नेहमी पुण्याचे काम करायचे आहे. आपल्या सारखे ब्राह्मण बनविण्याची सेवा करायची आहे. सेवाधारीचा आदर ठेवायचा आहे.

वरदान:- आठवण आणि सेवेच्या डबल लाँक वदारे सदा सुरक्षित, सदा खुश आणि सदा संतुष्ट भवः
सारा दिवस संकल्प, बोल आणि करम बाबाची आठवण आणि सेवेमध्ये लागले पाहिजे. प्रत्येक संकल्पा मध्ये बाबाची आठवण असावी, बोलण्याने बाबा ने दिलेला खजाना दुसऱ्यांना द्या, कर्माद्वारे बाबाचे चरित्र सिद्ध करा, जर अशी आठवण आणि सेवेमध्ये नेहमी वसत राहाल तर डबल लाक लागल्यामुळे मग माया कधी येऊ शकणार नाही. जे आठवणीने पक्के लाँक लावतात, ते नेहमी सुरक्षित, नेहमी खुश आणि नेहमी साठी संतुष्ट राहतात.

बोधवाक्य:- "बाबा" शब्दाची हीरे तुल्य चावी बरोबर असेल, तर सर्व खजान्याची अनुभूती होत राहील.

||| ओम शांती |||

ओम शांती.